

нале да вика и хърка, за да му се притечатъ на помощъ предящитѣ наоколо на хурка съсѣдки, въображаемото агне „щѣло да иде да не се види“. ¹⁾

Малкия *Х. Димитъръ* осъмвалъ и замръквалъ по улицитѣ, по Куруча и по лозята съ свои малки и по-голѣми връстници, съ които ходѣлъ да търси стърчи-опашки, да лови змии и гущери, да пали огньове, да ги прѣскача, да тъпчи бахчи и бостани - - - Прѣзъ горѣщинитѣ разхлаждалъ се е по бентоветѣ край Асѣновския боазъ, криелъ дрехитѣ на кжпящитѣ се тамъ турчета и ги гонѣлъ съ камъни голи по Куруча. Отъ тукъ и „биткитѣ“ му съ турцитѣ, въ които българскитѣ момчета сж държали отдѣленъ лагеръ. Тѣ сж ставали съ прашки (по сливенски: „бринки“), но често младитѣ участници въ тия битки се въоръжавали съ пищови и камй. Тръгвали сж на „бой“ съ направени отъ самитѣ тѣхъ барабанчета подъ развяващи се знамена — *червени кърпи*. Биткитѣ ставали най-вече по коритото на Куруча, около бахчитѣ на Кумлука или край „Харманитѣ“ и аязмата Кръстовка въ Клуцохоръ. Турцитѣ сж гледали съ наслаждение на тия момчетийски репетици на назрѣлъ трагизъмъ. Имало е много турски глави пукнати и доста български бахчи изпотѣпкани и джамове строшени.

Х. Димитъръ постъпва въ мѣстно едно училище прѣзъ 1845 г. Първиятъ му даскалъ е билъ *Димитръ Кишиша*. *Х. Димитъръ* доказалъ, че и въ училището може да бжде прѣвъ, но скоро то му се видѣло съвсѣмъ тѣсно. Ваканции и празници той прѣкарвалъ тѣй, както може да прѣкара едно горско пиле, току що излѣзло отъ кафезъ. Често почтениятъ му баща трѣбвало да дава „джувапъ“ за постъпкитѣ на малкия си синъ.

Веднѣжъ Клуцохорскитѣ първенецъ *Х. Гендо* казвалъ на *Х. Никола* по адресъ на *Х. Димитъръ*: „Въ очитѣ на туй дѣте се вижда живъ хайдутинъ и кеседжия“. Думитѣ били прави, но *Х. Никола*, докаченъ отъ тоя комплиментъ, връща се у дома си и възнаграждава по сливенски малкия си синъ. Рано единъ день, по черковенъ отпускъ, слѣдъ горнята случка, когато сливенскитѣ чорбаджии въ Клуцохоръ се събрали на тамошното черковно кафене, една малка главичка се подава отъ вратата и съвсѣмъ непристорено извикала: „вий ма коладите на баща ми, че щѣлъ съмъ да стана хайдутинъ, ама отъ сега нататъкъ да знаете, че до единъ ще ви изкола“. Разказватъ, че тогава *Х. Димитъръ* билъ петъ годишенъ.

Случаи, въ които *Х. Димитъръ* изливалъ своята вродена умраза къмъ турцитѣ, не сж били рѣдки още прѣзъ самото

¹⁾ Това разказваше живущата наблизо до бащината му кжца Баба Симионца Козарката.